

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διοικητής

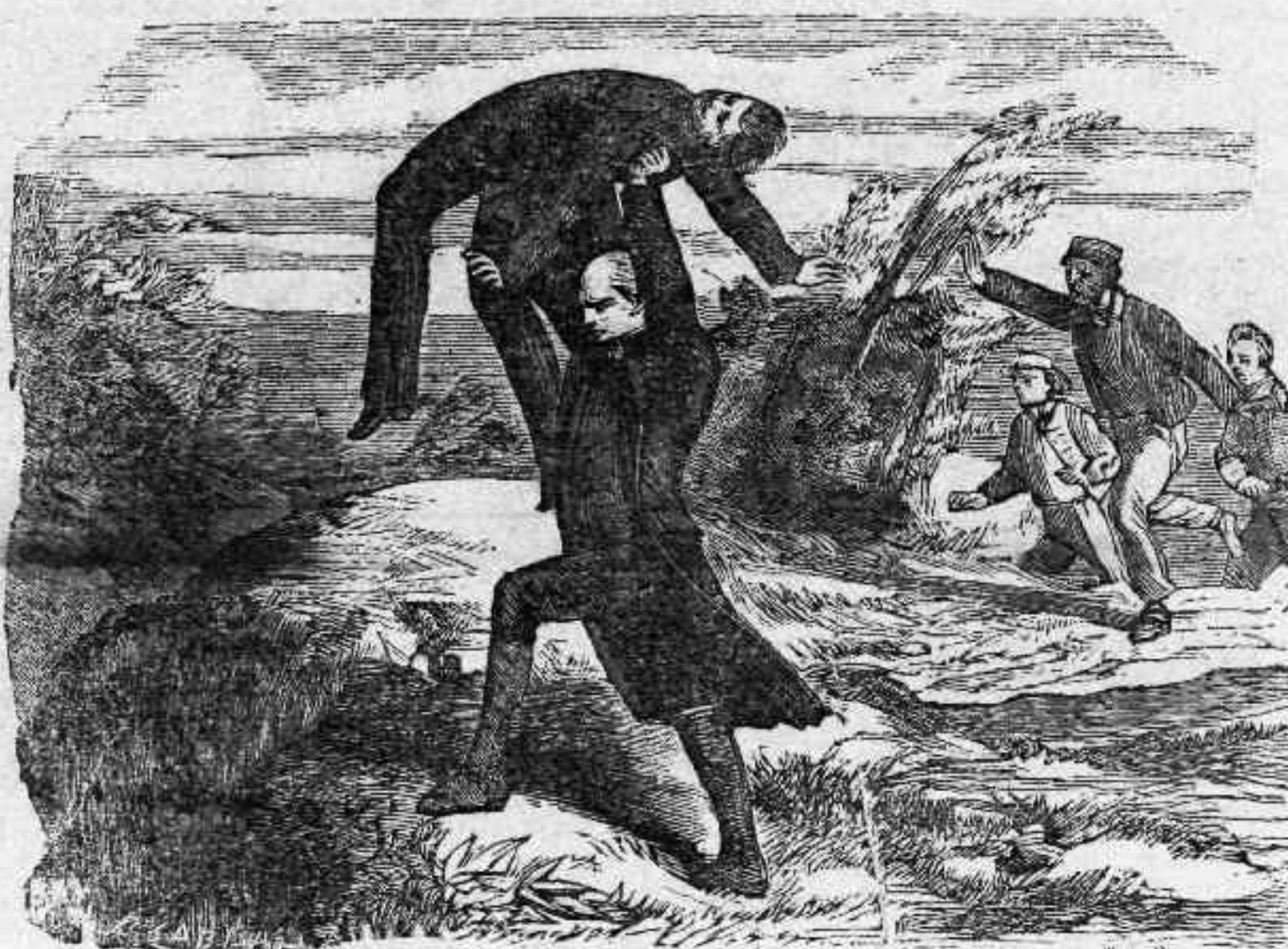
ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῇ διασκευῇ τῶν ἐδῶν
Ἡμεριῶς καὶ Γε-
ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΤ' ΑΡΘΡΟΥ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἑξαεὶς θρ. ν. 8	Κάρμεν καὶ Ἀναΐς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπ. 40
» » ἑξαεὶς » » 5	εἰκόνες, μετὰφρ. Ε. Σχινᾶ. (τίτλος.) — Οἱ δύο καλλιτέχναι,	» ταῖς ἐπαρχίαις..... » 45
» ταῖς ἐπαρχ. ἑξαεὶς » » 10	διήγημα, ὑπὸ Λάμπρου Ἑνῶλη. — Παικίλα. — Ἀγρίαις κί- νισμα. — Αἰνίγματα. — Γνωστοποιήσεις.	» τῶν ἐξωτερικῶν..... » 25
» » ἑξαεὶς » » 6		
» τῶν ἐξωτερικῶν ἑξαεὶς θρ. 15		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50

Τὸν ἐξαιρεθέντα εἰς τὴν ἀβυσσιν. — Σελ. 409, στήλη 3.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

XV

ΖΗΛΟΥΣΙΑ. — Συνέχεια.

— Φιλτάτη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος σύ-
ρων αὐτὴν πρὸς ἐκυτόν, μὰς ὦθεϊ τὸ
πεπρωμένον. Διαχειρίσθην εὐσυνειδή-
τως τὰς ὑποθέσεις τοῦ συζύγου σου,
οὐδὲν δι' ἐμέ ἐξοικονομῶν. Πῶς θέλεις
ν' ἀναχωρήσω; Τί ὁ ἀπογείνω;

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ,
λέγοντος τὰς ἀπίστους αὐτὰς λέξεις,
αἰτίνας τὸν ἐξωγράφον ὁλόκληρον, ἡ
φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν ἔπρεπε

τὸ παράπαν! Τὸ ἐρώτημα τῆς αἰσχύ-
νης, τὸ ἐξηγεινόμενον αἷμα ἀρχαίας
οἰκογενείας, δὲν ἀνέβηκεν εἰς τὸ μέτω-
πόν του.

— Λοιπὸν! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία δὲ
Φλάρ, θὰ καταβῶ μίαν ἔτι βαθυίδα
τὴν κλίμακα τῆς ἀτιμίας, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν με ἐβουλόσατε. Δὲν ἔχω τίποτε
ἰδικόν μου, ἐγὼ πᾶν ὅ,τι ἔχω προέ-
χεται ἐκ τοῦ συζύγου μου... Ὡς
σὰς δώσω τοὺς ἀδάμαντάς μου, τὰ
ψέλλια μου, τοὺς δακτυλίους μου, τὸ
βαλάντιόν μου... Ὡς κλέψω τὸν σί-
ζυγόν μου, χάριν ὑμῶν... ἀλλὰ φύ-
γετε! Φύγε, σοὶ λέγω!

Καὶ ἐσύρετο ἡ δυστυχὴς εἰς τὰ γό-
νατά της ἱκατεύουσα καὶ συμπλέκουσα
τὰς χεῖρας... .

Τὴν ἐπύριον, περὶ τὰς τέσσαρας
τῆς πρωίας, ὁ μαρκήσιος Ἀρμάνδος
Λιστὰν κατέβη ἀθρόως ἐκ τοῦ δω-
ματίου του, ἔχων εἰς τὰ θυλάκια τὰς
ἐκατὸν χιλιάδας φράγκων, τῶν ὁποίων
τοὺς τίτλους αὐτὸς εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ
ἐντιμος Φρανσέζ, καὶ τοὺς ἀδάμαντας
τῆς κυρίας δὲ Φλάρ.

— Ἐκατὸν χιλιάδες καὶ ἐκατὸν χι-
λιάδες εἰς χρεώγραφα κάμνουν διακρί-
σεις χιλιάδας, ἐβουλόσατο. Δὲν εἶναι
πολύ; ἀλλ' ὅπωςδήποτε δὲν ἔχασα
ἐδῶ τὸν καιρὸν μου. Εἶναι δυσάρεστον
ὅτι κατέληξα τόσον ἀποτόμως...

Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν ὁλόκληρον τὸ
μυστήριον τοῦ ἐρεβώδους σκοποῦ τοῦ
ἀνθρώπου αὐτοῦ...

Ἦτο οὗτος ἐκ τῶν εὐπατριδῶν ἐ-

κείνων, οἵτινες γίνονται κλέπται διὰ τὰ ἔχουσι λευκὰς τὰς χεῖρας!

Ἄμα ἐσήμανεν ἡ ἐνάτη εἰς τὸ μέγα ὠρολόγιον τοῦ πύργου ὁ Φρανσῆς δὲ Φλάρ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶχον γίνεαι αἱ δέουσαι παρασκευαί πρὸς ὑπογραφήν τοῦ συμβολαίου.

Ὁ γέρον Φλάρ ἦτο ἤδη ἐκεῖ, ζοφερός καὶ ῥίπτων βλέμμα ἀπελπι πρὸς τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων του, τὰς ὁποίας ἐφαίνετο τὴν προτεραιὴν ἐπικαλούμενος μάρτυρας.

Ἦλθον κατόπιν ἡ κυρία δὲ Φλάρ καὶ ἡ Κάρμεν.

Ἡ Κάρμεν, ἥτις μετὰ τῆς λευκῆς ἐσθῆτός της καὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου της ὁμοιάζε πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἰφιγένειαν ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ, βλέπουσαν ἀπαστρέπτουσιν τὴν μάχαιραν ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἱερέως.

— Ἀς ἀνοιχθῶσι πᾶσαι αἱ πύλαι, εἶπε τότε ὁ Φρανσῆς, καὶ ἄς εἰσέλθωσι πάντες οἱ ἐργάται καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ οἴκου Φλάρ.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη ἀμέσως.

Αἱ θύραι ἠνοιχθῆσαν καὶ οἱ θεράποντες πρῶτοι, ἐπομένων τῶν ἐργατῶν, εἰσῆλθον σιωπηλοὶ καὶ παρετάχθησαν περὶ τὴν τράπεζαν.

Ἐφῆρον τὰς ἐορτασίμους ἐνδυμασίας τῶν· ἄλλ' ἐκ τῆς βασιλευούσης ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν κατηφείας, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐβόλεπε προεισαγωγὴν ἐπικηδείου δείπνου.

Ἡ κυρὰ Γιαννούλα ὠλόλυξεν.

— Ὁ κ. μαρκήσιος εἶναι βεβαίως εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶπε τότε ὁ Φρανσῆς· ἄς τὸν καλέσωσιν!

— Ὁ κ. μαρκήσιος ἐξῆλθεν ἔριππος τὸ πρῶτ', εἶπεν ὁ ἱερώνυμος. Ἐγὼ ἐπέσασα τὴν Τρελὴν.

Ἡ Τρελὴ ἦτο ἡ καλλιτέρα φορβὰς τῶν σταύλων.

— Ἐξῆλθεν ἔριππος; εἶπεν ὁ Φρανσῆς μετὰ τινος ἀνταρξίας.

— Εἶπεν ὅτι εἶχε κεφαλαλγίαν καὶ ὅτι ἤθελε νὰ κάμῃ καμμίαν ὥραν παρίπατον.

— Καὶ τί ὥρα ἦτο, ὅταν ἐξῆλθεν;

— Μόλις ἐξημέρονα, τέσσαρες ὥραι τὸ πολὺ.

— Εἶναι τὴν ἐννέα; εἶπεν ὁ Φρανσῆς· τοῦτο εἶναι ἔκτακτον.

— Παναγία μου, καὶ νὰ πνίγηκε ἡ τὸν Νιέβρ! ἐπιθύρουν ἡ Γιαννούλα.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ψιθυρισμὸς σχεδὸν εὐχαριστήσεως διέτρεξε τὴν αἴθουσαν.

— Θὰ ἐπανῆλθε βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ Φρανσῆς, ὅστις δὲν ἤκουσε τίποτε. Ἀς ἀναβῇ τις εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Εἰς θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν.

Ἐπεκράτησεν ἐπὶ στιγμὴν γενικὴ ἀνησυχία.

Ὁ γέρον Φλάρ, συνωφρυνμένος καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐφαίνετο ὁ μᾶλλον ἀνῆσυχος πάντων.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐπανῆλθεν. Ἦτο μόνος καὶ ἐκράτει ἀνά χεῖρας ἐπιστολήν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερεν ἐπιγραφὴν πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Φλάρ.

Ὁ Φρανσῆς ἔτεινεν αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν, λέγων:

— Ἀναγνώσατε ταχέως, ἀναγνώσατε!

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ συγκεκινημένη καὶ τρέμουσα ἔθραυσεν τὴν σφραγίδα καὶ ἀνέγνω:

«Κυρία καὶ προσφιλεῖς ἐξαδέλφη, αἰσχύνομαι δι' ὅ,τι διαπράττω, ἀλλ' ὑπακούω εἰς τὸ πεπρωμένον. Ἐνόμισα ὅτι ἡγάπων τὴν δεσποινίδα δὲ Φλάρ... Θεῷ! ἡπατήτην! εἶχον πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐν τῇ καρδίᾳ ἐρωτᾶ ἄλλον πρὸς στιγμὴν κατευνασθέντα, ὅστις ἐξεγείρεται φλογερὸς καὶ ἀκαμπτος.

«Νὰ σᾶς εἰπῶ πόσον αἰσχύνομαι καὶ πόσον μὲ τύπτει τὸ συνειδὸς εἶναι ἀδύνατον· ἀλλὰ παρεσύρην ὑπὸ δυνάμεως ἀκαταμαχῆτου καὶ πρὸς ὑμᾶς μόνην ἔχω τὴν τόλμην ν' ἀπευθύνω αἰτήσεις συγγνώμης.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀναγνωσθεῖσα διὰ φωνῆς τεταραγμένης παρήγαγε κεραυνόβουλον ἀποτέλεσμα. Ψιθυρισμὸς χαρᾶς ἀνεκρίσθη ἐξερράγη μετὰ τῶν ὑπηρετῶν· ὁ συμβολαιογράφος ἐθήνησε κατὰ φρένα τὰ πετῶντα δικαιώματά του· ὁ Φρανσῆς ἐκλονίσθη καὶ κατελήφθη ὑπὸ καταπληκτικῆς ὠχρότητας, — ἐνθ' αἰφνιδίον ἐρύθημα ἀνέβαινεν εἰς τὰ μέτωπον τῆς Κάρμεν.

Ἀλλ' ὁ γέρον Φλάρ, ὅστις εἶχεν ἐπανακαθίσει ἐπὶ τοῦ σκίμποδός του, — ἡγέρθη δι' ἑνὸς πηδήματος καὶ ἐλθὼν ἔστη ὁρθός, ἀπειλητικός, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

Παριέφερε βλέμμα πυρετώδες περὶ ἑαυτὸν, ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν θυγατέρα του, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, καὶ διὰ κινήματος φοβεροῦ τῇ ἐδειξε τὴν θύραν.

Εἶτα, ὥσπερ ὁ Θεὸς ἡγείρετο εἰς τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν στιγμὴν, ἡ παράλυτος γλῶσσα τοῦ γέροντος ἐλύθη, καὶ ἀνεκραύγασε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, καταπληξάσης πάντας τοὺς ἀκούσαντας:

— Βλέπετε τὴν δυστυχὴ αὐτὴν; Ἦτο ἐρωσένη του καὶ ἐγὼ ἡτιμάσθην! Ἐξω, ἀθλίᾳ, ἐξω! σέ...

Ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐξέπνευσεν εἰς τὸν λάρυγγά του, καὶ ἡ γλῶσσα, κλεισθεῖσα αὐθις εἰς τὸν οὐρανίσκον του, κατέστη παράλυτος καὶ βωβή.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ καταρρασθῇ τὴν θυγατέρα του.

Οὐδενὸς τῶν ζωγράφων, ὅσοι ἐπετηδεύθησαν εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῆς σκηνῆς, ὁ χρωστήρ δὲν ἤθελε κατορθώσαι νὰ παραστήσῃ τὸν τρόμον τὸν ζωγραφισθέντα ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων εἰς τὴν παράδοξον ταύτην σκηνήν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐλιποθύμησε, καὶ ἡ Κάρμεν, ἀφίνουσα κραυγὴν ὀδύνης, μίαν μόνην, ἐκυλίσθη ἀναίσθητος καὶ ψυχρὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἀλλ' εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν θύρα τοῦ βάρους ἠνοιχθῆ μετὰ κρότου καὶ ἀνῆρ ὠχρός, κατὰβεβλημένος, μὲ τὸ βλέμμα λάμπον ἐκ ζοφεροῦ πυρός, εἰσῆλθε βραδέως καὶ ἐλθὼν ἔστη μετὰ τοῦ πατρὸς διατελοῦντος ἀκινήτου καὶ φοβεροῦ καὶ τῆς θυγατρὸς, ἥτις ἐσφάδαζε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ Βίκτωρ.

Ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας, ὥς εἶχε πράξει ὁ γέρον Φλάρ, παρετήρησε πάντας διὰ τοῦ πυρίνου βλέμματός του, εἶτα, διὰ φωνῆς παλλομένης, εἶπεν:

— Ἀκούσατέ μου πάντες ὅσοι ἠκούσατε τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ αἰσχούς, ἀκούσατε τὴν τῆς ἐπανορθώσεως. Ζητῶ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἐπανεύρω τὸν ἀποπλανήσαντα τὴν δεσποινίδα δὲ Φλάρ, τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ τῇ δώσῃ τὸ ὄνομά του. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀχρεῖος, ἀφοῦ ἡ τιμὴ τοῦ Φλάρ ἱκανοποιήθῃ, θὰ τὸν φονεύσω, διότι ἐφόνευσεν τὸν πατέρα μου!

Ἐκρηγῆς ἐνθουσιασμοῦ διέτρεξε τὴν αἴθουσαν. Μόνη ἡ κυρία δὲ Φλάρ, συνελθοῦσα εἰς ἑαυτήν, ἐκλονίσθη καὶ ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου.

Ἡ δὲ Κάρμεν, ὥσπερ ἡ προσφιλεῖς ἐκείνη φωνὴ τὴν ἀνεκάλεσεν εἰς ἑαυτήν, ἡγέρθη καὶ περιήγαγεν οὐράνιον βλέμμα ἐπὶ πάντων ἐκείνων τῶν προσώπων, ἅτινα εἶχον ὠχριάσει ἕνεκα τῆς κατασχύνῃς της καὶ ἀνεζωπορήθησαν εἰς τὴν λέξιν ἐπανόρθωσις.

— Ἀκούσατε προσέτι, ἐξηκολούθησεν ὁ Βίκτωρ: ἐάν μετὰ τρεῖς ἡμέρας δὲν ἐπανεύρω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἐπειδὴ ἡ κατασχύνῃ δὲν δύναται νὰ ἐλθῇ εἰς σχέσεις πρὸς τὴν γενεάν τοῦ Φλάρ, θὰ παρακαλέσω τὴν δεσποινίδα νὰ μοι δώσῃ τὴν χεῖρά της· καὶ μὰ τὰ κόκκαλα τοῦ πατρὸς μου, μὰ τὸ παράσημον, τὸ ὁποῖον φέρω ἐπὶ τοῦ στήθους, ὁ κόσμος ὅλος θὰ σέβεται ὡς τὴν ἀγνωστάτην καὶ εὐγενεστάτην τῶν γυναικῶν τὴν φέρουσιν τὸ ὄνομά μου!

Θύελλα χαρᾶς ἡγέρθη ὑπὸ τὴν ἀρχαίαν ὀροφὴν τῆς αἰθούσης.

— Ἐνα ἵππον! ἀνεφώνησεν ὁ Βίκτωρ, ἔνα ἵππον ἀμέσως!

Ἐργάζεται καὶ θεράποντες ἐξῆλθον ἀναμίξ, καὶ ἔμειναν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ γέρον Φλάρ θνήσκων, ἡ Κάρμεν γονυπατῆς πλησίον του καὶ ἡ κυρία δὲ Φλάρ καταβεβλημένη ἐπὶ ἐδρας καὶ ἐν πλήρει ἐξασθενήτει.

Ὁ Φρανσῆς εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν Βίκτωρα.

XVI

ΟΠΟΥ Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΝΙΚΟΥ ΕΝΕΡΓΕΙ

Ὁ μαρκήσιος Λεστάν κατῆλθε περὶ τὰ ἐξημερώματα εἰς τοὺς σταύλους καὶ ἦτο πέμπτη περίπου ὥρα, ὅταν ἀνεχώρησεν ἐπὶ τῆς Γρελῆς εἰς ἀνοικτὸν τροχάδην.

Ἐκτὸς τῶν θεραπόντων, συνειθισμένων εἰς τὰς προΐνας αὐτὰς ἐκδρομὰς, τὸ πᾶν ἐφαίνετο κοιμώμενον ἐν τῷ πύργῳ. Ἀλλ' ἐνῷ ὁ μαρκήσιος ἔθετο τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, κεφαλὴ ἐνεφανίσθη εἰς παράθυρον τοῦ δευτέρου πατώματος, ἔκλινε μετὰ περιεργείας καὶ ἠκολούθησε καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τὴν παρασκευὴν τῆς ἀναχωρήσεως.

Εἶτα, καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἵππεύς, ἄρου ἐδίπλωσε καὶ προσήλωσε τὸν μανδύαν του ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ἐξήρχετο τῆς μεγάλης δειροστοιχίας, ὁ Ἰάκωβος Νικου, σύρων καὶ τὸν λόβην, ἐξῆλθε τοῦ πύργου, διῆλθε καὶ αὐτὸς τὸν κῆπον, καὶ ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδόν, ἔκλινε πλαγίως καὶ ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ μαρκησίου διεύθυνσιν, φροντίζων νὰ κρύπτεται εἰς τὴν λόχμην τοῦ δάσους, ἥτις ἐξεταίνετο κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς τὸ μέρος τῆς Νεβέρ.

Ὁ μαρκήσιος ἐτάχυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του· ὁ γέρον, μεθ' ὅλους τοὺς θάμνους, οἵτινες καθίστων δύσκολον τὴν πορείαν του, ἐτάχυνε καὶ αὐτὸς τὸ ἰδικόν του.

Ὅστις ἔβλεπε τὸν γεραιὸν ἐκεῖνον γίγαντα, ἔχοντα τὸ βλέμμα πύρινον, τρέχοντα μεθ' ὅλον τὸ γῆρας του κατόπιν τοῦ ἵππεως πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφύβηκε τὴν καταδίωξίν του, σύροντα κατόπιν του κῆνα ὑπερμεγέθη, τοῦ ὁποῖου τὰ χεῖλη ἔστεφον ἄφρὸς αἱμοδαφῆς, θὰ προσηλάνετο ὅτι κύων καὶ γέρον, οἵτινες ἐφαίνοντο συνεννοούμενοι, εἶχεν ὁλόθρια σχέδια κατὰ τοῦ ἵππεως.

Ὁ μαρκήσιος, οὐδεμίαν ἔχων ὑπόψιν ὅτι ἠκολουθεῖτο, ἠκολούθει τὸν δρόμον του οὐχὶ μετὰ μεγάλης ταχύτητος — καὶ ἔκρεπε νὰ ἴδῃ τις τὸν ὁδοιπορικὸν μανδύαν του διὰ νὰ ὑποπτευθῇ ἄλλο παρὰ ἐκδρομὴν προΐνῃν.

Ἀλλῶς τε καὶ ἡ Γρελὴ, ὅσον ἐλαφρὰ καὶ ἂν ἦτο, δυσκόλως ἐπροχώρει ἐπὶ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκάψει ἡ νυκτερινὴ καταιγίς.

Φθάσας εἰς τέταρτον λεύγης ἀπὸ τοῦ πύργου, ὅπου ἡ ὁδὸς ἀφίνουσα τὸ πεδίον εἰσῆρχετο εἰς τοὺς βράχους τοὺς περιχλείοντας τὸν Νεβέρ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ὀπῆς τοῦ Σατανᾶ, ὁ κ. Λεστάν ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἔλαβε βῆμα ταχύτερον, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου ὁ Ἰάκωβος Νικου ἤρξατο χάνων τὴν ἀπάστασιν καὶ ἐτάχυνε τὸν δρόμον του σφίγγων τοὺς γρόνθους, ὥστε ἔμελλε νὰ τῷ διαφύγῃ ἡ λεία του.

Ὁ μαρκήσιος καλπάζων ἐμονολόγει καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι ὅπως δὴ ποτε ἦδη ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος νὰ μεταβῇ εἰς Βάδην, νὰ παίξῃ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ νὰ φέρῃ εἰς πτώχευσιν τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Διῆλθε τὴν ἐπὶ τοῦ χειμάρρου γέφυραν καὶ εἶχε φθάσει πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Βίκτωρος, πρὸ τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ διέλθῃ χωρὶς νὰ σταθῇ, ὅπότε ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐνεφανίσθη ὁ φίλος ἡμῶν Χριστιάν.

— Ἀ! διάβολε! ἀνέκραξεν οὗτος, χαίρω καθ' ὑπερβολὴν ὅτι σὰς βλέπω, μαρκήσιε.

— Καλημέρα, παμφίλτατε, ἀπεκρίνατο ὁ κ. Λεστάν μετὰ φωνῆς ἀνθρώπου ἔχοντος ἀσχολίας. Πῶς ἔχετε;

— Καλὰ. Καὶ σὺ εἶ;

— Θαυμάσια! συγχωρήσατε, ἔαν σὰς ἀφίνω...

— Εἰσθε πολὺ βιαστικός;...

— Ναί, πηγαίνω εἰς Νεβέρ... συγχωρήσατε.

— Περιμένετε λοιπόν, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ ποιητὴς μετ' ἀταραξίας, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἵππου του, περιμένετε νὰ σὰς διηγθῶ κάτι τι...

— Ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος εὐπρεπιστῶς, θὰ ἦτο ἀληθὲς εὐχαρίστησις δι' ἐμὲ νὰ σὰς ἀκούσω, ἀλλά...

— Ἀλλὰ θὰ μὲ ἀκούσατε, διότι τὸ πρᾶγμα σὰς ἐνδιαφέρει...

— Ἐν τούτοις...

— ὦ! θὰ μὲ ἀκούσατε, per Bacco! Ἡ πόλις τῆς Νεβέρ δὲν θ' ἀναχωρήσῃ μὲ τὸ ἀτμόπλοιο, καὶ θὰ τὴν εὕρετε πάντοτε εἰς τὸν τόπον καὶ τὴν θέσιν τῆς.

— Ἀλλὰ τέλος... ἄς ἴδωμεν... τί τρέχει;

— Φαντασθῆτε ὅτι ὁ φίλος μου Βίκτωρ αὐτὴν τὴν ὥραν εἶναι νεκρός.

— Ἀ! μπᾶ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ τόνου σκληρόντος μεταξὺ εὐχαριστήσεως καὶ μεταμελείας.

— Ναί, μαρκήσιε, ἔφυγε γῆς τὸ ἐσπέρας μὲ τὰ πιστόλιά του καὶ δὲν ἐπανῆλθε.

— Λυστυχῇ νῆς! θὰ ἦτο μανικὸς καὶ ὄνειροπόλος.

— Ἀπάτη! φιλτάτε ἦτο θετικός

ὡς ἀριθμός. Ἀλλ' ἂν ἐφραυόθη, τοῦτο εἶναι λάθος σας.

— Εὐρίσκω θελκτικὸν τὸν ἀστεϊσμόν, ἐφέλλισεν ὁ μαρκήσιος μεταξὺ τῶν ὁδόντων του.

— Δὲν εἶναι διόλου ἀστεϊσμός· ὑποστηρίζω ὅ,τι εἶπον. Ἠγάπα τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν νυμφεύεσθε· τοῦ ἡρπάσατε τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ ἐφραυόθη.

— Λοιπόν, τί θέλετε νὰ κάμω;

— Ἀλλὰ περιμένετε λοιπόν! ἀνεφώνησεν ὁ ποιητὴς, περιμένετε λοιπόν! Δὲν σὰς τὰ εἶπον ὅλα. Φαντασθῆτε, ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ νὰ σὰς καύσῃ τὸ κρανίον.

Μειδίσματα ὑπεροπτικὸν ὠλίσθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ μαρκησίου.

— Ἀλλ' ἐκρατήθη ἀπὸ τὴν σκέψιν, ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὴν κυρίαν σας νὰ μὴ ἐκδικηθῇ.

— Συγκινητικὴ ἀνάμνησις, τῶνόντι!

— Ἐφυγε λοιπόν καὶ δὲν ἐπανῆλθεν· ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας εἶναι νεκρός. Φαντασθῆτε λοιπόν ὅτι πολλὰκις ἡ καρδιά μου φεύγει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὅπου καὶ ἂν τῆς καταβῇ· ὅτι συχνά, ἐνῷ ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς, αὐτὴ λείπει καὶ οὐτ' ἐγὼ ἠξούρω ποῦ εἶναι· γῆς ἀκριβῶς ἡ σκληρὰ αὐτὴ καρδιά ἔλειπε καὶ ἔσχον τὴν ἀναισθησίαν ν' ἀφήσω τὸν φίλον μου νὰ φύγῃ μόνος, νὰ δειπνήσῃ ἡσύχως καὶ νὰ κοιμηθῇ μονοροφητὴ μέχρι τῆς πρωίας.

Ἀλλ' ἐξυπνήσας εὗρον τὴν καρδίαν μου ἐπανελθοῦσαν καὶ ἀπεφάσιστα...

— Νὰ ἐγείρετε μαυσιώλειον εἰς τὸν φίλον σας! εἶπεν ὁ μαρκήσιος κεντῶν τὸν ἵππον του· εἶναι ἔργον καρδίας εὐγενοῦς.

Ὁ Χριστιάν δὲν ἀφῆκε τὸν χαλινόν καὶ ἐξηκολούθησε ψυχρῶς:

— Ὅχι δά, ἀγαπητέ κύριε· μοῦ ἐκαρφώθη εἰς τὴν κεφαλὴν νὰ τὸν ἐκδικήσω.

— Νὰ τὸν ἐκδικήσατε κατὰ αὐτοχειρίας; Ἐλα δά!

— Κατ' ἐκείνου ὅστις εἶναι ἡ πρώτη ἀφορμή, τοῦλάχιστον. Καθ' ἣν στιγμήν ἐφθάσατε, κατευθυνόμεν ἐἰς τὸν πύργον, νὰ σὰς εὕρῃ καὶ νὰ σὰς ζητήσω τὴν ὥραν, τὰ ὅπλα, τὸν τόπον.

— Κύριε Χριστιάν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος κεντῶν διὰ τῶν πτερινιστῶν τὴν φορβάδα, ἥτις ἀνεπήδησεν, ἔχετε πολὺ πνεῦμα καὶ μὲ κάμνετε ἀστεϊσμόν πολὺ ὥραϊον... ἀλλά... συγχωρήσατε... βιάζομαι...

— ὦ! εἶπεν ὁ ποιητὴς προσκολώμενός εἰς τὸν ἵππον, ὅστις ἐστῆθη, φαίνεται, κύριε, ὅτι δὲν εἰσθε πρότερος τάξεως... εἰς τὴν γενναϊότητα...

— Κύριε, μήπως σπουδαίως;...

— Διάβολε!

— "Πατε με προκαλείτε ;
 — Καθ' ὅλους τοὺς τύπους.
 — Λοιπὸν ὑπάγω εἰς Νεβέρ· ἐπα-
 νερχόμενος θὰ διέλθω ἐντεῦθεν καὶ θὰ
 τεθῶ εἰς τὰς διαταγὰς σας.
 — Ταρará ! εἶπεν ὁ Χριστιάν, δὲν
 μονομαχῶ ποτὲ νύκτα.
 — Λοιπὸν αὖριον !
 — "Οχι, ἀμέσως !
 — Ἀλλὰ σὺς λέγεις ὅτι βιάζομαι...
 — Εἶναι ὑπόθεσις ὀλίγων στιγμῶν...
 — Δὲν τὰς ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν
 μου . . .

— Τὰ πιστόλιά μου εἶναι πλήρη !
 σταθῆτε, τρέχω νὰ τὰ φέρω.

Ὁ Χριστιάν εἰσῆλθε δι' ἐνὸς ἀλμα-
 τος εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐξῆλθε κρα-
 τῶν ζευγος ἐξαισιῶν πιστολίων, ἀρι-
 στούργημα φέρων τὴν σφραγίδα τοῦ
 Λεφωσέ, τοῦ πρίγκηπος τῶν παρισινῶν
 ἐπλοποιῶν.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, μο-
 νομαχία ἀνευ μαρτύρων εἶναι νόμιμος ;

— Ἀνακριβόλως, θὰ πυροβολήσω-
 μεν συγχρόνως.

Ἐμέτρησαν τριάκοντα βήματα, ἐ-
 τοιμασθήθησαν ἀντικρὺ ἀλλήλων καὶ
 ὁ Χριστιάν εὐρέθη μεταξὺ τοῦ μαρ-
 κησίου καὶ τοῦ Νογαρέτ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐτίθεντο εἰς προ-
 σογὴν ὁ γέρον Ἰάκωβος Νικὸς ἐφθα-
 σαν ἀσθμαίνων· ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ Χρι-
 στιάν, ὅστις ἐσκόπευε τὸν μαρκήσιον
 μετὰ φοβερᾶς ψυχραιμίας, ἀνήγειρε τὴν
 βραχίονα καὶ ἀπέτραψε τὴν βολὴν
 τῶσον ἀποστήμως, ὥστε ὁ Χριστιάν ἐκ-
 πληκτος ἐρίφθη πλαγίως, ἐνῶ ἡ σφαῖρα
 τοῦ μαρκησίου διήρχετο ἀνω τῆς κε-
 φαλῆς του.

— Ὡς τὸν διάβολον νὰ πᾶς, εὐχῆθι !
 ἀνεφώνησεν ὁ παιστής.

— ΑΝΗΚΗ ΕΙΣ ΕΜΕΙ εἶπεν ὁ γίγας
 διὰ τῆς φοβερᾶς φωνῆς του, ἡ ζωὴ του
 εἶνε ἱερά !

Ἀλλ' εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἰακώ-
 βου Νικου, ὁ μαρκήσιος ἐρίφηκε, προη-
 σθάνθη τὸν κεραυνόν, καὶ ὑποχωρῶν εἰς
 τὸν μυστηριώδη φόβον, τὸν ὀπίην τῷ
 ἐνέπνεε πάντοτε ὁ γέρον, ἔρριψε κατὰ
 γῆς τὸ πιστόλιον καπνίζον, ἐπήδησεν
 ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἐριππίου καὶ ἔφυγε
 καλπάζων.

Πάραυτα ὁ Ἰάκωβος Νικὸς ὤρμησε
 κατόπιν του καὶ ὁ δρόμος τοῦ γίγαντος
 ἦτο τῶσον ἐρηπτικός, ὥστε μικρὸν ἀ-
 παίχεν ἀπὸ τοῦ καλπάζοντος ἵππου.

Ἐτρεχον οὕτως ἀμρότεροι, ἀφῆσαν-
 τες τὸν Χριστιάν ἐν ἐκπλήξει, μέχρι
 τῆς ἐπὶ τοῦ Νεβέρ γεφύρας, τῆς φερού-
 σης εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Νεβέρ.

Ἀλλ' ἡ γέφυρα εἶχε παρασυρθῇ ὑπὸ
 τῆς καταιγίδος τῆς προτραίας νυκτός
 καὶ ὁ μαρκήσιος ἦν ὑποχρεωμένος νὰ
 ὀπισθοχωρήσῃ. Ἀλλ' ὁ Νικὸς ἐφθανε
 καὶ κατήχουσεν τοῦ τρόμου ἐξώθησε

τὸν ἵππον, ἀποφασίσας νὰ διέλθῃ τὸν
 ποταμὸν καλυμβῶν.

Μόλις ὁ ἵππος ἤρξατο καλυμβῶν, ὁ-
 κῶταν ὁ ἵππεὺς ἀφῆκε κραυγὴν ἄλγους.
 Σιδηρὰ λαβὴς τῷ ἐσφιγγε τὴν κνήμην.
 Ἦτο ὁ Λόβης ἀπολυθεὶς ὑπὸ τοῦ γί-
 γαντος, ὁ Λόβης εἰς τὸν ὁποῖον ἐπατρέ-
 πετο τέλος νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἀρχαῖον
 μῖσος του.

Εἶχε σχεδὸν καταπίει τὴν κνήμην
 εἰς τὰς εὐρείας γνάθους του καὶ οἱ ἐ-
 ρυθροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐφαίνοντο λέγον-
 τες εἰς τὸ θυμὸν : Δὲν θὰ ὑπάγῃς μα-
 κρότερα !

Παραφερθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄλγους καὶ
 τῆς ἐργῆς ὁ μαρκήσιος κατεπλήγωσε
 τὸ ζῶον διὰ τῆς μαστιγῆς του.

Ὁ κύων ἐσφιγγε ἰσχυρότερον καὶ
 καλυμβῶν πρὸς τὰ ὀπίσω προσεπάθησε
 νὰ ἐπαναγάγῃ ἵππον καὶ ἵππια πρὸς
 τὴν ὄχθην· ὁ ἵππος δὲν ἐπεθύμει
 τι καλλίτερον καὶ ἤρξατο ὀπισθοδρο-
 μῶν, σὺρων ἤδη αὐτὸς τὸν μαρκήσιον
 καὶ τὸν Λόβην, σφίγγοντα πάντοτε.

Ὁ γίγας ἵστατο ὀρθὸς ἐπὶ τῆς ὄ-
 χθης καὶ περιέμενεν. Ἀμα ἐφθασαν
 πλησίον του ὁ Λόβης ἀφῆκε τὸ θῆραμα.

Ὁ γίγας ἔλαβε τὸν χαλινὸν τοῦ
 ἵππου, ἐστήριξε τὴν εὐρείαν χειρὰ του
 ἐπὶ τοῦ ὅμου τοῦ μαρκησίου καὶ τῷ
 εἶπε :

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς, πρέπει.

Ὁ μαρκήσιος ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ.

— Εἶναι περιττόν· ἡξέουσις ὅτι εἶ-
 μαι κωφός, ἀπεκρίθη ὁ γίγας.

Καὶ ἀποσπῶν ἀπὸ τινος δένδρου τῆς
 ὁδοῦ κλάδον ὀζώδη :

— Ἐμπρός ! προσέθετο, ἔμπρός,
 προδότη τῶν κορασίων ! ἔμπρός ἢ σὲ
 συντρίβω !

— Ἀς ὑπάγωμεν, ἐψιθύρισεν ὁ μαρ-
 κήσιος· πίνωμεν τὸν οἶνον, ἀφροῦ ἐκε-
 νώθη· θὰ νυμφευθῶ τὴν μικράν· τῶσον
 χειρότερα διὰ τὴν κυρίαν δὲ Φλάρ.

Ἀλλ' ἀποστραφείς εἶδε λάμπον τὸ
 ζοφερὸν βλέμμα τοῦ γίγαντος καὶ ἐρ-
 ρίγησεν.

Ὁ γέρον ἦτο κατάκοπος· διέταξε
 τὸν ἵππεα νὰ βαδίξῃ βραδέως καὶ αὐ-
 τὸς ὑπήκουσε.

Μετὰ μικρὸν συνήντησαν τὸν Χρι-
 στιάν, ὅστις περίεργος ὦν τοὺς εἶχεν
 ἀκολουθήσει.

Εἰς τὴν ὄψιν του ὁ μαρκήσιος ἐ-
 κραύγασε :

— Βυῆθειαν ! κύριε Χριστιάν, ἀ-
 παλλάξατέ με ἀπὸ τοῦ τρελοῦ αὐτοῦ.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Χριστιάν, μοῦ
 κάμνετο ἐλασινὴν ἐντύπωσιν· ἀκολου-
 θήσατε τὴν δρόμον σας . . .

Καὶ μετὰ τὸ σιγᾶρον εἰς τὸ στόμα
 ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς τὸν Ἰάκωβον
 Νικου.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐφθانون καὶ οἱ τρεῖς
 εἰς τὴν κίγκλιδωτὴν θύραν τοῦ κή-

που, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Βίκτωρ ἐριπ-
 πας, ἀκολουθούμενος ὑπὸ εἰκοσάδος
 ἐργατῶν, ὄρμη εἰς καταδίωξιν τοῦ
 μαρκησίου.

— Ἴδου αὐτός, εἶπεν ὁ γίγας· ἐ-
 τρεχε καλὰ, ἀλλ' ὁ Λόβης ἔχει δυνα-
 τὰ δόντικα . . .

Ὁ Βίκτωρ ὠχρὸς καὶ φοβερὸς ἐπλη-
 σίασε τὸν μαρκήσιον.

— Κύριε, τῷ εἶπε· σὺς περιμένουν·
 ἀκολουθήσατέ με !

Καὶ ἀφιππεύσας ἔρριψε σχεδὸν τὸν
 μαρκήσιον ἀπὸ τοῦ ἵππου του καὶ τὸν
 ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ.

— Εἰς τὴν πίστιν μου ! ἐψιθύρισεν
 ὁ Χριστιάν βλέπων τὸν φίλον του σῶον
 καὶ ὑγιᾶ, δὲν καταλαμβάνω πλέον
 τίποτε ἀπολύτως !

Ἀφῆσαν τὸν γέροντα Φλάρ, τὴν
 Κάρμεν κλαίουσιν γονυπατεῖ καὶ τὴν
 κυρίαν δὲ Φλάρ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν
 τῇ ἑποῖα ἐμελλε νὰ ὑπογραφῇ τὸ συμ-
 βόλαιον καὶ ἀφ' ἧς οἱ ἐργάται ἐξῆλ-
 θον ἀκολουθοῦντες τὸν Βίκτωρα.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ, καταπλαγεῖσα
 ἐπὶ στιγμὴν, συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, ἐ-
 τρεξε πρὸς τὴν Κάρμεν, τὴν ἔσυρεν εἰς
 μίαν γυνίαν τῆς αἰθούσας καὶ τὴν ἡ-
 ρώτησε ζωηρῶς.

— Τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ;

— Εἶναι ὁ Βίκτωρ, ἀπεκρίθη ἡ
 Κάρμεν, ὁ Βίκτωρ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντω-
 νίου . . . τὸν ὁποῖον ἠγάπων.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἀφῆκε κραυγὴν.

— Τὸν ἠγάπας ; ἀνεφώνησεν.

— Ναί . . . ἐψιθύρισεν ἡ Κάρμεν.

— Καί, προσέθετο ἡ νέα γυνὴ ῥι-
 γοῦσα, ἐνῶ τὸν ἠγάπας, ἐμελλες νὰ
 συζευχθῇ μετ' ἄλλου ;

— Ἐτρεπε ν' ἀφῇσαι νὰ χαθῇτε ;
 ἐψιθύρισεν ἡ Κάρμεν.

— ὦ ! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ
 κλονιζομένη, ὦ ! δυστυχῆς παιδίον !

Εἶτα, ἐλαυνομένη αἰφνης ὑπὸ σκέ-
 ψως οὐχ ἥττον γενναίας, ἀνεκραύγασε :

— Δὲν θέλω ! δὲν θέλω !

— Κυρία . . . κυρία . . . ἤρθωσαν

ἡ Κάρμεν διὰ φωνῆς συντετριμμένης.

— Σιώπα ! ἀπεκρίνατο ἡ κυρία δὲ
 Φλάρ, σιώπα !

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσέλαστο ὁ
 Φρανσῆς :

— Κύριε, τῷ εἶπεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ
 τρέχουσα πρὸς αὐτόν, κύριε, καλέσατε
 πάντας ν' ἀναβῶσιν . . . ἀμέσως . . .
 τὸ θέλω !

Ὁ Φρανσῆς ἐκπλαγείς ἐμελλε νὰ
 ἐρωτήσῃ βεβαίως πρὶν ὑπακούσῃ, ἀλλὰ
 δὲν ἐπρόφθασεν· ἡ αἴθουσα ἐπληρώθη
 ὑπὸ κύματα ἐργατῶν καὶ θεραπόντων
 κραυγαζόντων :

— Ἴδου αὐτός ! Ἴδου αὐτός !

Ἐν μέσῳ αὐτῶν ἤρχετο ὁ Βίκτωρ
 κρατῶν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν μαρ-
 κήσιον.

Εἰς τὴν ἐμφάνισίν του ὁ γέρον Φλάρ ἠγέρθη καὶ ἐβόησε πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς· ἀλλ' ἡ νύμφη του τὸν ἐσταμάτησε δι' ἐνὸς νεύματος καὶ, ὡς ἐκαίνος πρῶτος καὶ μετ' αὐτὴν ὁ Βίκτωρ, ἔστη ἐν τῇ μέσῃ τῆς αἰθούσης καὶ ἐκραύγασεν·

— Ἀκούσατε πάντες, ἀκούσατε!

Καὶ ἐνῶ πάντες ἐκπληκτοὶ ἐσιώπησαν αἰφνης·

— Ἡ δεσποινὶς δὲ Φλάρ, ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς, οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐρωμένη τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Καὶ διὰ κινήματος ἐδειξέ τὸν μαρκήσιον.

— Ἡ δεσποινὶς δὲ Φλάρ εἶναι ἀγνή παντὸς παραπτώματος καὶ ἂν ὑπάρχουσιν ἐδῶ ἐνοχοί, οἱ ἐνοχοὶ αὐτοὶ εἶναι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς καὶ ἐγώ! Ἡ Κάμεν ἠθέλησε νὰ με σώσῃ καὶ εἶπε ψεῦδος.

Καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἀνυψωμένην, ὠραία ἐξ ἀπελπισμοῦ καὶ ἀποράσεως, ἐβόησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις συντετριμμένος ὑπὸ τὴν κραυνοδόχον αὐτὴν ἀποκάλυψεν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου νὰ μὴ πέσῃ, καὶ γονυπετήσας πρὸ αὐτοῦ·

— Κύριε, εἶπε, φρονέσατέ με ἀμέσως· εἶμαι γυνὴ ἀναξία, ὁ θάνατος θὰ ᾔηται δι' ἐμὲ τιμωρία καὶ εὐεργέτημα. Φρονέσατε ὡσαύτως καὶ τὸν ἀνθρώπον αὐτόν· διότι ἦλκεν ἀγνή ἄλλοτε καὶ μὲ κατησχυνε· διότι ὑπῆρξεν εἰς τὸν βίον μου καταχθόνιον ἐλαττέριον καὶ μὲ ἐξώθησεν εἰς τὸ ἐγκλημα νυχθημερόν, ἀνευ δικαιοσύνης.

Καὶ τοῦ Φρανσῆ μὴ ἀποκρινομένου.

— Κύριε, ἐξηκολούθησε μετ' ἐκφράσεως παρακλητικῆς, δι' εὐσπλαγχνίαν! δι' ἔλεος! φρονέσατέ με... Σὰς τὸ ζῆτῳ γονυπετής... ἐνώπιον πάντων τούτων τῶν ὑπηρετῶν, τῶν ὁμοίων καὶ ὁ ἑσχατος εἶναι ἀγνώστός μου.

Ἀλλ' ἀπασαὶ αἱ καρδίαι ἐκαῖναι αἱ ἀμείλικτοι ἄλλοτε εἰς τὴν καταστροφήν τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἀπασαὶ αἱ καρδίαι αὐταὶ συνεκινήθησαν ἐκ βάρους εἰς τὴν παρακλητικὴν αὐτὴν φωνήν, καὶ ὑπῆρξεν καὶ ἐργάζεται πάντες ὁμοθυμαδὸν ἐκραύγασαν·

— Χάρις! χάρις!

Μόνον τοῦ μαρκησίου καταπεπληγμένου δὲν ἐκινήθησαν τὰ χεῖλη καὶ τοῦ γέροντος Φλάρ, τοῦ ὁποῖου ἡ γλῶσσα ἦτο παράλυτος.

Ὁ γέρον Φλάρ ὤρμησε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐπέθεσεν ἀμφοτέρως τὰ χεῖράς του ἀνοικτάς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νύμφης του· ἠτένισε τὸν υἱόν του καὶ ἐφάνη λέγων αὐτῇ·

— Δὲν θὰ τὴν φρονέσῃς, διότι ἔσωσε τὸ τέκνον μου· εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

Ὁ Φρανσῆς ἐνόησεν ἀναμυδιόλως τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ ἐγείρας τὴν σύζυγόν

του, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς βαρείας καὶ θρηνηδούς·

— Ἐνώπιον πάντων τῶν μαρτύρων τούτων τῆς μετανοίας σας, σὰς συγχωρῶ, κυρία.

Ἀνασείρτησις χαρᾶς διέτρεξε τὴν αἰθούσαν· εἶτα ἐξ ἀποτόμου ἀντιδράσεως πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν περιτρινητικῶς ἐπὶ τοῦ μαρκησίου, ὅστις ἤσθιά-θη ἐκυτὸν τρέμοντα καὶ ἐκλείποντα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καιόντων καὶ φλεγόντων ἐκδικητικῶν ἐκείνων βλεμμάτων.

Τότε ὁ Φρανσῆς ἐβόησεν εὐθύς πρὸς αὐτόν καὶ ἤγειρε τὴν χεῖρα νὰ τὸν ραπίσῃ κατὰ πρόσωπον, ἀλλὰ χεῖρ ἄλλη ἐκράτησε τὴν ἰδικήν του, καὶ ὁ Βίκτωρ τιθέμενος μεταξὺ αὐτῶν εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ σταθερᾶς·

— Ἐγὼ πρῶτον· πρέπει νὰ ἐκδικήσω τὸν πατέρα μου!

Ἀλλ' ὡς οὗτος ἀπεμάκρυνε τὸν Φρανσῆν, ὁ Βίκτωρ ἀπεμακρόνθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ βραχίονος ῥωμαλέου, καὶ ὁ γίγας, τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ ὑπερεῖχε πάντων τῶν μαρτύρων τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς σκηνῆς, ἐτέθη αὐτὸς ἥδη μεταξὺ τοῦ μαρκησίου καὶ τῶν ἀντιπάλων του.

— Ὅπισθε! εἶπε διὰ τῆς ὀξείας φωνῆς του. Ἐφόνευσε τὴν κόρην μου καὶ τὰ δικαιώματά μου εἶναι ὑπέρτερα τῶν δικαιωμάτων παντὸς ἄλλου.

Καὶ ἄρπάσας τὸ θυμὸν του, τὸ ἐρρίψεν ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ διήλθε τρέχων διὰ τοῦ ἐκπεπληγμένου πλήθους κραυγάζων·

— Τόπον! τόπον!

— Τρέξατε κατόπιν του! ἀνερῶνησεν ὁ Φρανσῆς.

Πάντες ἐξῆλθον ἀνακίχ κατόπιν τοῦ γίγαντος.

Ἀλλ' αὐτὸς ἐφάνετο ἔχων πτερὰ· ἔφρευε, φέρων τὸ φορτίον του ὡσεὶ δυνάμεις ἀκαταμάχητος καὶ ὑπερφυσικῆ τὸν ἐξώθει.

Διήλθε τὸν κῆπον καὶ ἔλαβε τὴν ὀδὸν τοῦ Νογαρέτ, ἐκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος καὶ τοῦ πλήθους.

Ὅταν τὸν εἶδον ὑπερβάντα τὸ χωρίον, κραυγὴ καταπληξέως ἀντήχησεν.

— Ἡ Ὁπὴ τοῦ Σατανᾶ! εἶπον ἐκατὸν φωναί.

Ἀλλ' ὁ γίγας ἔτρεχε πάντοτε καὶ καθὼ κωφὸς δὲν ἤκουε τὰς κραυγὰς τῶν ἀκολουθούντων· Σταθῆτε! σταθῆτε!... Ἐτρεχεν, ἔτρεχε πάντοτε, καὶ ὁ ἰδριὸς ἐπήγγυτο ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν ἀκολουθούντων.

Ἐρθασεν εἰς τὴν ὄχλην τῆς ἀδύσσου, ἐσταμάτησεν, ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐργάτας, ἐταλάττεισε μετὰ γέλωτος βεβιασμένου ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του τὸν λιποθυμοῦντα μαρκήσιον, ἐφάνη περιμένων τὴν ἀφίξιν ὅλου τοῦ πλήθους... εἶτα, ἐν ᾧ οὗτοι δὲν ἀπέχον ἢ εἰκοσάδα

βηματίων, τὸν ἀνύψωσε διὰ τελευταίαν φοράν εἰς τὸν ἄερα καὶ ὡσεὶ προκαλὼν τὴν γῆν ὀλόκληρον τὸν ἐξεσπενδόνισεν εἰς τὴν ἀδύσσουν.

Ἡκούσθη κραυγὴ φοβερά, εἶτα δοῦπος ὑπόκοφος, ὁ τῆς πτώσεως σώματος...

Εἶτα ἐκρηγνὺς γέλωτος ἀπαισίου καὶ τρομαρῶ ἀντήχησε... καὶ ὁ γίγας σταυρώσας τοῦ βραχίονας ἤρξατο ψάλλων διὰ τῆς Σαντωρείας φωνῆς του τὸ ᾄσμα, τὸ ὁποῖον ἡ δυστυχὴς Φολλέτη ἐψάλλε ποτε παρὰ τὰς ὀχλὰς τοῦ Νιέβρ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μετὰ τοιαῦτα συμβεβηκότα ἡ κυρία δὲ Φλάρ δὲν ἠδύνατο νὰ διαμείνῃ εἰς Νογαρέτ.

Ὁ Φρανσῆς κατανοῶν τούτο ἀνεχώρησε τὴν ἐπαύριον μετ' αὐτῆς εἰς Ἑλβετίαν.

Μετὰ ἑνα μῆνα ἡ Κάμεν ὑπανδρεύθη τὸν Βίκτωρα.

Ὁ Χριστιανὸς ὑπέγραψεν εἰς τὸ συμβόλαιον καὶ ἐπανέκαμψε μετὰ δύο ἡμέρας εἰς Παρισίους, ὅπου τὸν ἀνέμενε πλῆθος διευθυντῶν θεάτρου ἐν ἐσχάτῃ ἀμνηνίᾳ, μὴ ἐχόντων τὰς ἐλπίδας τῶν ἢ εἰς μόνον αὐτόν.

— Ἀδιάφορον! ἔλεγεν ὁ ποιητής, ἐνῶ ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἔφρευε ταχέως, παρέστην εἰς δῶμα, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ θεάτρῳ θὰ εἶχε καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν... δυστυχῶς ἡ εὐπρέπεια... Μπα! θὰ μεταφέρω τὴν σκηνὴν εἰς Νορβηγίαν καὶ ἡ ἐντύπωσις θὰ ᾔηται ἡ αὐτή, χωρὶς κανεὶς νὰ δύναται νὰ δυσχερευθῇ...

Μετὰ ἐν ἑτος ἐπιστολὴ ἔφθανεν εἰς Νογαρέτ. Ἦτο τοῦ Φρανσῆ ἀγγέλλοντος τὸν θάνατον τῆς συζύγου του καὶ τὴν ἀπόφασίν του ν' ἀποκατασταθῇ ἐν Ἑλβετίᾳ.

Ἑτέρα ἐπιστολὴ συνημμένη εἰς τὴν ἰδικήν του ἀπευθύνετο εἰς τὴν Κάμεν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ τὴν εἶχε γράψαι ἐπὶ τῆς ἐπιθανκτίου κλίνης της. Ἰδοὺ αὐτή.

Γενεύη, 17 Σεπτεμβρίου

«Γράφω ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς ἀγωνίας μου, Κάμεν. Ὅταν ἡ ἐπιστολὴ μου φθάσῃ εἰς Νογαρέτ θὰ ᾔμαι νεκρά. Οἱ ἰατροὶ ὥρισαν τὴν τελευταίαν ὥραν μου αὖριον τὸ ἑσπέραις.

«Πρὸ ἑτοῦς μόλις σὰς ἄφητα, πτωχὴ μου Κάμεν, ἀλλὰ δὲν θὰ μ' ἀνεγνώριζες... Δὲν εἶμαι πλέον ἡ φάντασμα!

Καὶ ἡξούρεις ἐκ τίνος δεινοῦ ἀποθῆσκαι, ἀδελφὴ μου; — Ἀκουσεν·

«Ὁ Φρανσῆς ὑπῆρξε τέλειος πρὸς ἐμὲ· οὐδέποτε λέξις, οὐδέποτε κίνημα, οὐδέποτε βλέμμα μοὶ ἀνέμνησε τὴν παράπτωμά μου. Διήλθομεν ὁμοῦ τὴν Ἑλβετίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν· ἦτο πρὸς ἐμὲ ὡς πρῶτα· ἡμέρας τῆς ἐνώσιώς μας ἀγαθός, προσεκτικός, πλή-

ρης φροντίδος καὶ τρυφερότητος. . . Ἡ εὐθυμία του ἐπανήλθε καὶ πᾶσα ἄλλη ἴσως θὰ ἤπατάτο. . .

» Ἀλλ' ἡ συγγνώμη συζύγου, Κάρμεν, εἶναι συγγνώμη ἄνευ λήθης, καὶ ἡ συγγνώμη του μ' ἐφόνευσεν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅστις ἐφάνετο προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ τὰς ἐπιθυμίας μου, κατασκοπεύων τὰς ἰδιοτροπίας μου, μὴ ἔχων δι' ἐμέ ἢ λέξεις ἀγαθὰς καὶ θεληκτικὰς, ὁ ἄνθρωπος αὐτός ὑπῆρξε δῆμιός μου ἀκουσίως.

» Ἐάν ὁ Φρανσῆς μὴ ἐδείκνυε περιφρόνησιν, ἐάν ἡ συμβίωσις ἡμῶν ἦτο διαρκὴς κατὰ κρισις, θὰ εἶχον ἴσως τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρω, ἐκτίνουσα τὸ παράπτωμα διὰ τῆς τιμωρίας. Ὑπῆρξεν ἀγαθός, ἡ ἐπιείκειά του κατέστη τὸ μαρτύριόν μου.

» Ὡ! ἂν ἤξευρες, Κάρμεν, τί ὑποφέρει τις νυχθημερόν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, τὸν ὅποιον ἠπάτησαν! Αἱ φροντίδες του εἶναι ἐπιπληξίαι, αἱ σιωπῆλαι θωπεΐαι του δριμύτεραι τοῦ ἐλέγχου.

» Ὅταν μ' ἐθλίβε ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἤσθονόμην τὴν ἰδικήν μου ἐκλείπουσαν, καὶ ἔλεγον: — Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅστις φαίνεται λησμονήσας, ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐνθυμεῖται τὰ πάντα καὶ ἡ εὐθυμία του εἶναι βάσανος. . . Τὸ παράπτωμά μου εἶναι φάντασμα ἀνορθούμενον αἰωνίως μετὰ τὸ ἡμῶν, μετὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ αὐτοῦ!

» Καὶ ἐκάστη ἡμέρα, ἐκάστη ὥρα, ἐκάστη στιγμή τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ ἔτους ὑπῆρξεν ὁρεῖα βάσανος, καίοντα, βάσανος δολοῖαν τῆς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον ἢ θεῖα δικαιοσύνη νὰ ἐπιφυλάσῃ εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Ἐπολέμησα κατὰ τοῦ θανάτου, Κάρμεν, καὶ ὁ θάνατος μὲ ἐνίκησε, καὶ τὸν ἀναμένω ὡς ἀπολύτρωσιν ἤδη. . .

» Εἰς σέ, σῶτερ ἄγγελέ μου, εἰς σέ ἦτις μοὶ προσήνεγκας τὴν εὐτυχίαν τοῦ βίου σου ὁλοκλήρου, εἰς σέ ὁ ὑστάτος συλλογισμός μου, εἰς σέ ἡ ὑστάτη μου εὐχὴ καὶ ἡ ἐσχάτη μου συμβουλή! . . .

» Κλαυθρόν με, ἀδελφὴ μου, διότι ὁ κόσμος δὲν θὰ με κλαύσῃ, διότι ὁ κόσμος ἀγνοεῖ διὰ πόσων ἡμερῶν βραδείας καὶ τρυφερᾶς ἀγωνίας, διὰ πόσων καταχθονίων ὤρων ἡ πεσοῦσα γυνὴ ἐκτί μίαν ὥραν πλάνης.

» Πίστευσέ με, ἀδελφὴ μου, διότι ἡ φωνὴ θνησκούσης εἶναι προφητικὴ ἢ εἰμαρμένη εἶναι ὁ χαλὺδιδις ἄξων τοῦ βίου· τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον εἰσι συνδεδεμένα πρὸς ἀλλήλα δι' ἀλύσσεως ἀδιασπάστου· ἠθέλησα ν' ἀποσπασθῶ τῶν ἐκλιπουσῶν ἡμερῶν καὶ νὰ ζήσω μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὸν καὶ ἀγνὴ. . . ἀλλ' ὁ σιδηρεὺς κλοιὸς τοῦ παρελθόντος μὲ περιέσφιγγε καὶ ἐπανεπέσε κί-

μοσταγὴς ἐπὶ τοῦ πετρώδους βορβόρου, τὸν ὅποιον ἤθελα νὰ ἐγκαταλίπω! Ὑγείαινε!»

E. Σχ.

Τέλος

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἰδε προηγούμενον φυλλάδιον)

ΣΤ'

Ὁ γέρον Ὀθωμανός, βλέπων αὐτοὺς συμπαίζοντας, συμμελετώντας, ἀγαπωμένους, ἀχωρίστους, κατελήφθη ὑπὸ ἰδέας τινός, ἥτις διαρκῶς παρηνόχλει αὐτόν.

— Κρίμα, ἔλεγε, τὸ καλὸν αὐτὸ παιδίον νὰ μὴ γεννηθῇ Μουσουλμάνος! Θὰ χάθῃ μία τόσο καλὴ ψυχὴ!

Καὶ ἐστέναζεν.

Ἡ ἰδέα δὲ αὕτη, ἅπαξ ἐπελθοῦσα, ἐφρίζωθη πλέον ἐν αὐτῷ. Συχνότατα, θεωρῶν μετ' εὐδαιμονίας ὑπερτέτης τὴν ἀγάπην τῶν δύο παιδίων:

— Κρίμα, ἐβιθύριζε, νὰ μὴ γεννηθῇ Μουσουλμάνος!

Οὕτω τὰ ἔτη παρήρχοντο. Ἀλλ' αἱ προφυλάξεις τῶν γυναικῶν ἐπετείνοντο, ἀύξανόμενον τοῦ νεανίου.

Ἦρξατο ἤδη φερόμενος ὁ μύσταξ, ὅστις ἐφάνετο μεγαλειότερος ἢ ὅσον ἦτο, ὦν μέλας, καὶ λεπτοὶ τινες καὶ μέλανες ἐπίσης ὑπὸ τοὺς κροτάφους βουλοὶ.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀθωμανοῦ, βλέπουσα τὸν Πέτρον εἰσερχόμενον, ἐπέτασεν εἰς τὴν νέαν, ἥτις δὲν ἦτο κόρη αὐτῆς ἰδέας, γεννηθεῖσα ἐξ ἄλλης γυναικὸς τοῦ μπάη, νὰ κούπηται, ἐλάμβανε δὲ καὶ αὕτη τινὰς προφυλάξεις, ὥς ὅπως παρημέλει, ἅμα τῇ ἐξαφανίσῃ τῆς νεανίδος, ἥτις ἐδυσφόρει, ἀποχωροῦσα.

Εἶχε συνειθίσῃ τὸ δυστυχὲς παιδίον νὰ συμπαίξῃ μετὰ τῶν ἄλλων.

Ἡ Ὀθωμανὶς ἐκαιοφυλάκει πάντοτε νὰ εὕρῃ στιγμὰς τινὰς μοναξίας ὅπως, λαμβάνουσα τόνον μητρικόν, θωπεύσῃ τὸν Πέτρον, βεβίση αὐτὸν ἐλαφρῶς, ἔπειτα δὲ, περισφίγγουσα αὐτόν, πάντοτε μητρικῶς, ἀποθήσῃ.

— Ἐλα, πῆγαινε, παιδί μου, φύγε! τῷ ἔλεγε μετὰ πόνου, ὃν ὁ νέος δὲν ἐνόησε εἰσεῖτι.

Κατόπι τῶν λόγων τούτων νέοι μητρικοὶ ἐναγκαλισμοί, νέον φίλημα μητρικόν, φιλήματα ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τοῦ μετώπου.

— Δὲν ἐπέχω διὰ σέ θεσιν μητρός; τῷ ἔλεγε, μειδιῶσα ἀκατανόητως καὶ κρατοῦσα αὐτόν ἐκ τῆς ἀσφύος ἀπέναντι αὐτῆς, ὡς κάμνομεν εἰς τὰ μι-

κρὰ παιδία, καὶ βλέπουσα αὐτὸν ἀτενῶς.

— Ναί, κυρία μου, ναί, ἀπεκρίνετο ὁ Πέτρος, συγκινούμενος ἐπὶ τῇ τόσῃ τῆς Ὀθωμανίδος στοργῇ.

— Ἐλα, ἔλα, μὴ τὸ παίρνῃς πάλιν τόσο ἐπάνω σου, παληόπαιδο, προσέθετε μεθ' ὅρους, ὅπερ πάντοτε μεταχειρίζονται αἱ μητέρες, ὅταν θέλωσι δῶθεν νὰ ἐπιπληξώσιν ἢ κατηγορήσωσι τὰ τέκνα των.

Πολλάκις ἐξήρχοντο τὸ ἐσπέραι, περιπάτου χάριν, εἰς τὸν λόφον, ἐνθα αἱ μὲν γυναῖκες, ἀποχωρίζόμεναι τῶν ἀνδρῶν, προεχώρουν πρὸς τὴν κορυφήν, ὅπως συναντήσωσι τὰς γείτονάς των, οἱ δὲ ἄνδρες καθήμενοι ἐκάπνιζον, ἐνῷ οἱ δύο νέοι, καθήμενοι ἢ περιπατοῦντες, συνεζήτουν ἢ συνδιελέγοντο περὶ τῶν μαθημάτων.

Ἀλλοτε ὁ μὲν Πέτρος ἐκάθητο πρὸς ζωγραφίαν τοπίου τινός, ὁ δὲ Ἀχμέτ ἔμενε παρ' αὐτῷ, ἀποθαυμάζων τὴν τέχνην τοῦ ἀδελφοῦ.

Πολλάκις ἤκουον ᾄσματα, πλήρη ἀνατολικῆς περιπαθείας, φθόγγους ἀγνώστου ἡμῖν μουσικῆς, ἠδόμενα ὑπὸ τῶν ἐν τῷ λόφῳ συνηγμένων Ὀθωμανίδων· ἐνίοτε δὲ μίαν μόνην φωνὴν γλυκεῖαν, περπνήν, μεστήν μελωδίας, πλήρη φυσικῶν λαρυγγισμῶν, διαπερῶσαν διὰ τῆς ἐξ αὐτῆς διαχυομένης ἡδονῆς μέχρις ὁστέων τοὺς ἀκροατὰς καὶ διεγείρουσαν τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην καὶ ἡδυπαθῆ φρικίαν, ἣν αἰσθάνεται τις ἀκούων θαυμασίαν μουσικὴν ὑπὸ ἁρμονικῆς καὶ θεσπεσίας φωνῆς ἐκτελουμένην.

Ὁ Πέτρος ἀπέθετε τότε τὸν χρωστήρα, ἐκθαμβος καὶ ψιθυρίζων:

— Θεέ μου! τί φωνή! πόσον ὠραία φωνή! Ποῖος τραγουδεῖ τόσο καλὰ, Ἀχμέτ;

— Καμμία τῶν γειτόνων μου, ἀπῆντα πονηρῶς μειδιῶν ὁ Ἀχμέτ.

— Ἀ! θὰ τὴν ἴδω χωρὶς ἄλλο!

— Καὶ ἐνέει· ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς ὅτι θὰ διαταράξωμεν τὴν ἡσυχίαν των, θὰ σιωπήσωμεν ἐξ ἀνάγκης καὶ θὰ χάσωμεν μάτην τὸ ἄσμα, ὅλα δὲ αὐτὰ χωρὶς νὰ κατορθώσωμεν τίποτε. Ἐλα, ἡσύχασε.

Καὶ εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας τοῦ Ἀχμέτ, ὁ Πέτρος ἔμενε ἥσυχος, περιοριζόμενος μακρόθεν νὰκούῃ τοὺς ἡδέεις καὶ πάλλοντας ἤχους τῆς μελωδικῆς ἐκείνης φωνῆς.

Μετ' οὐ πολὺ παρετηρήθη ἀλλαγὴ τις ἐν τῷ χαρακτῆρι τῆς νεανίδος. Ἀπὸ ζωρᾶς καὶ χαριέσσης μετεβλήθη εἰς ρεμβὴν καὶ μεγαγχαλικήν, αἱ μετὰ τῶν ἄλλων συναναστροφῆαι δυσχερέστην αὐτῇ, ἐπεθύμει νὰ μὲν μόνη, καὶ μόνη ἐξήρχετο καθ' ἐσπέραν ἐπὶ τοῦ λόφου. Οἱ γυναῖκες τὸ κατ' ὄργην ἀνέ-